

**Het is
Zo
Ver**

OJ Frère

Inhoudsopgave

Toekomstgericht.....	4
In F majeur.....	5
Metamorfose	6
Niet jij	7
Een goed gesprek	8
Schelpenpad.....	9
Twijfelaar	10
Aphorisme 71.....	11
Dagwijding	12
Handicap*	13
Tentoongesteld.....	14
Aphorisme 72.....	15
Voor altijd genoeg.....	16
Vleugelvlieg.....	17
Cocon.....	18
Elektriciteit	19
As.....	20
Te zijn	21
Deken.....	22
De dag.....	23
Bruce.....	24
Nieuwe snaren	25
Opgedroogd	26
Zorgen.....	27
Sonnet III.....	28
Aphorisme 73.....	29
Aphorisme 74.....	30
Kerkklok	31

Dit verheugd verval	32
Nagelaten gedicht	33
Reality.....	34
De Koffers.....	35
Onverschrokken.....	36
Buitendeuren.....	37
Dierengeluiden.....	38
Verlatingsangst.....	39
Oorverdovend.....	40
Little Saint James (Sonnet IV).....	41
Strooigoed.....	42
Koperen plaatje.....	43
Goudkoorts*	44
Bij de halte.....	45
Altijd ziek	46
Postuum	47
Belediging.....	48
Kindertijd.....	49
Los	50
Vluchteling	51
Je schrijft.....	52
Paedagogiek.....	53
Nr. 28	54

* geschreven bij de schrijfgroep Stem in de Stad

Toekomstgericht

De toekomst
Komt mij toe
Vanwege het verleden
Onder mijn leden
Het terug
Achter mijn rug

Wat komt
Bepaal ik zelf
Hoe lang en hoeveel
Compleet, geheel
In dagen
In weken geteld

Ik leef
Ik ben
Ik zal
Ik kan

De toekomst
Komt mij toe
Ik ben er klaar mee

In F majeur

We vertonen onze tonen
Als kunsten zichtbaar worden
Als creativiteit ontspruit
aan gestolde ertsen

Tertsen en kwinten vinden
hun weg naar slakken
en trilharen via donkere
gangen en stegen

Het licht breekt door
De stroom voedt
In besloten ruimte
In afgesloten vorm

Doof voor kritiek
horen we onszelf
Altijd
Graag
Telkens opnieuw

Zo luid mogelijk

Metamorfose

Nu de haan zijn ei heeft gelegd
De opgespoten huid er strak bijligt
Nu zwart wit wordt met een muisklik

Nu alles maakbaar is in de printer
Siliconen met de dag opwindender worden
Nu we leven in de wereld van het groene
scherm

Verlangen we naar echtheid
Zoeken we naar waarheid
Keren we terug naar de bron

Maar het kalf is verdronken
De put is gedempt
Het geluid is verstorven

Elvis is dood

Niet jij

Ik ben niet jij
Ik kan jouw gedachten niet denken
Jouw gevoelens niet voelen
Jouw huid is niet mijn huid

Ik ben niet jij
Vanbuiten kijken we
Als hondjes snuffelen we
Aan elkaar, aan onszelf

Wat is er dat ons bindt?
Waardoor komen we samen?
Waarom luisteren we?

Ach, waarschijnlijk is het onze liefde
Onze liefde voor de poëzie

Een goed gesprek

Zou je op de wind willen wachten
die bladeren te hoop waait op
de hardstenen ondergrond, op
de boterzachte emoties, gesmoord
In lappen van smart?

Zou je de regen verwelkomen
die de tranen wegspoelt in de
goten, in het aangezicht van onze
overburen die hun ramen hebben
opengezet tegen kookluchtjes?

Heb je vertrouwen in ons, de mensen
die het beste voorhebben met de natuur,
die goudvissen uit kommen vrijlaten,
hun de mogelijkheid geven
zich te ontplooien in de wereldzee?

Doe je nog steeds pogingen de
toon te zetten, jouw beeld te vormen
van een wereld die we nauwelijks
met elkaar gemeen hebben?

Als dat zo is
Gesteld dat

Dan wordt het misschien toch
eens tijd dat wij samen een
goed gesprek hebben

Schelpenpad

Een straal valt
Een klank klinkt
De uil roept
Op een kale tak

Schelpen liggen
verpulverd onder voeten
Als niet te repareren gruis

Het pad loopt
Ik loop
Over het pad

Twijfelaar

Ik heb
Veel

Veel
Bezittingen

Mijn maag
Is vol

Ik ben
Gezond

Maar toch

Ga ik
Loop ik

Twijfelend mijn rondje
Iedere dag
Opnieuw

Aphorisme 71

Als de koekoek roept
Wordt het tijd je nest te bewaken

Dagwijding

Ochtenden in blauw
kleuren langzaam
verleggen grenzen
In de ruimte
In de tijd

Het wordt licht
In de zomer
Boven de kreeft
In stralen van oranje gloed

Avonden in grijs
zuchten woordenloos
Zoeken houvast
bij de anderen
bij zichzelf

Het huis staat open
De tafel gedekt
De flessen ontkurkt

Voor de samenkomst
Tegen de dorst

Handicap*

Soms lukt het niet
Soms gaat het niet

Dat is geen onwil
Dat is geen onhandigheid

Ik wil wel
Graag zelfs
Maar op de een of andere manier

Lukt het niet
Gaat het niet

Nooit
Niet

Tentoongesteld

Het land zucht onder zware luchten
Gebeeldhouwde lijsten begrenzen
Schaarsgeklede vrouwen in
Bijbelse excuusvoorstellingen
Zeilschepen die een potvis achtervolgen

Vazen, potten
Jurken, beelden
Weer een Jezus
Sieraden achter glas

Er is ook een zaal
met objecten waar ik niets van snap

Ik vind ze geweldig

Aphorisme 72

Als de hond niet doorloopt
is thuis ver weg

Voor altijd genoeg

Altijd genoeg
Van eten
Van geld
Van gezondheid
Geen punt

Altijd tekort
Aan huis
Aan haard
Aan plek
Nooit gehad

Grens ertussen
Deur open
Armen open
Dacht het niet

Bang
Bang
Doodsbang
Willen jullie niet
Hier

Vleugelvlieg

Vliegen lopen
Langs het plafond
Wrijven poten
Voor facetogen
Laten maden na
Als lokaas

Muggen zoemen
Angels gereed
Bulten
In de schemering
In geluid zonder beeld
In misslag

Het oog traant
Het jeukt
Steeds
Altijd
Als de avond valt
Slapeloos

Cocon

In huis
In mijn cocon

Zit ik
Peinzend

Stil
Ingekeerd

Er is geen prikkel
Er is geen noodzaak

Nu
Hier
Thuis
Alleen

Elektriciteit

Ik stroom gelijk
Of wissel van fase
Langs draden, kabels,
lijnen en snoeren

Ik lig opgeslagen, geaard
Tussen gekleurde polen

Ik ben opgewekt
Ik verwarm, verlicht
Drijf de mensen voort

Maar vooral zorg ik
voor spanning
De spanning
tussen jou en mij

As

Nu de as is nedergedaald
Nu het ijzer is gestold
Zwijgt de smidshamer
Staat de blaasbalg stil

Nu de vaas is gedraaid
Nu de schijf in rust is
verwarmen we ons
aan de opgestookte oven

We wachten
Zwijgen
In vertrouwen
In verwachting

Tot de hamer weer neerdaalt
Tot het aambeeld klinkt
Tot we opnieuw kunnen beginnen

Te zijn

We zijn
Om te zijn
We leven
Wat we leven

De dagen
Komen
De uren
Gaan

Het is
Alles is
We zijn
Wie we zijn

En dan
Dan blijft er
Dan rest er
Slechts stilte

Deken

Wit
Glad
Glibber
Sporen rechtdoor
Profiel gedrukt
Verdrukt
Zwart

Handen
Zakken
Wanten
Voeten neergezet
Voorzichtig tastend
Tenen
Gekromd

Vanmiddag
Voorspeld
Aangekondigd
Nat
Blubber
Verdwijnend
In mist
In waterdamp

Weg

De dag

De dag wacht
Op gebaande paden
Op vaste patronen
van ieder moment
van zichzelf

Het pad ligt
Met dezelfde putten
Met hetzelfde kalf
Verdronken
in de berm

Toch is alles nieuw
Toch is er twijfel
Aan wat komt
Aan wat wacht
Zometeen

We staan aan de rand
We kijken: links, rechts, links
Dan maken we de oversteek
Wagen we de stap
Naar de volgende seconde

Bruce

Lange tenen steken naar de kroon
van koningen die wapens dragen
Goud glimt in ronde kamers tussen
oorkonden van de basisschool

De lens is gericht op de gekooide olifant
Het servies ligt vertrapt, de ketchup druipt

Buiten klinken schoten
De sneeuw is ontmaagd
Jonge meisjes vluchten
voor de almacht

Angstig zitten we in ons hoekje
We wachten
We hopen
We luisteren naar een man
met een gitaar

Nieuwe snaren

Ik zet geen zinnen op een onderwerp
De voorwerpen werken tegen
De tijd is voltooid, de persoon gevormd

Alles is te zwaar voor woorden
De dood kiekeboet om iedere hoek
met rouwverwekkende grimlach

Dus lach ik
Dus zing ik
Dus klinkt de toon van mijn gitaar

Jammer dat nieuwe snaren
zo snel ontstemmen

Opgedroogd

De stroom is opgedroogd
Geen water meer tussen de stenen
Dorre halmen in gebarsten grond

Niets klatert
Niets snatert
Niets kwaakt
Geen druppel glimt

De stroom is opgedroogd
De brug ligt overbodig
We zitten aan de kant en wachten

Zorgen

Zorg om
Zorg van
Zorg voor

Te weinig
Te veel
Te duur

Meer
Steeds meer
Specialistisch

Jong
Gehandicapt
Oud

Bed
Bad
Douche

Zo
Nu eerst koffie

Sonnet III

In grijze erten dreigt de dood
Ik kan de zware klanken horen
van bei'rende klokken in de toren
Het maakt mijn smart onmetelijk groot

De vreugde die het leven bood
Is sinds een dag of twee verzwonden
Er blijven slechts de verse wonden
De afgrond voor mij diep en groot

Ik vlucht vergeefs voor de fantomen
Die komen als de avond valt
Die zich des nachts wreed laten zien

Ach hoe is het zover gekomen
Kwam onze liefde tot een halt
Was het mijn scherpe pen misschien?

Aphorisme 73

Als knarren krassen
filmt de jeugd

Aphorisme 74

Wie schrijft
verslijt veel pennen

Kerkklok

Door het tralievenster valt het licht
meedogenloos op de gebarsten klok
Tijdloos hoopt het gruis,
verstoft de oker tegelvloer tot grijs

Het godshuis is herbouwd
De toren opgericht
Het kruis strekt zich uit in de hemel

De klok ligt roerloos, geluidloos
Als een memento mori
Als een echo van ontplofte granaten

*Oorlogsmonument in de St. Marienkirche
(Lübeck, BRD)*

Dit verheugd verval

Geluid over water draagt verder,
verder dan over land
In de ruimte, in vacuüm,
kan geluid zich niet voortplanten
Ook niet het geluid van een olifant
of dat van Chet Baker, voordat hij viel

Bij gebrek aan licht kun je struikelen,
vallen over de schaduwen
waar je overheen probeerde te springen
Als je landt in de zandbak blijkt je sprong
ongeldig want over de lijn afgezet
Je ziet het bij het licht van je zaklantaren

Het haakje in de muur zit verstopt,
verborgen achter het schilderij
Een staaldraad spant zich
onder het gewicht van de lijst
Het kunstwerk zelf lijkt gewichtloos,
abstract zwevend tussen passe-partout en glasplaat

Ik verdwaal in de zalen van het museum,
uitgelicht, afgeschermd, beveiligd, bewaakt
De stemmen om mij heen fluisteren gedichten
Uit mijn ooghoek aanschouw ik Medusa
Prompt versteen ik tot David van Michelangelo,
mijn kleren verdampt in de sirocco

Nagelaten gedicht

Er zijn veel dingen die je doet
En altijd iets van plan
Dat zit nu eenmaal in de man
Dat is natuurlijk, dat is goed

Dat alles met gezwinde spoed
En gisteren als dat kan
Je wordt er overspannen van
't verhoogt de druk van 't bloed

Zo loop ik van de zenuwen strak
Te dolen door de straten
Ik wilde het wel, ik wilde het echt
Maar ik heb het nagelaten

Reality

De lege plek op de muur
kadert de herinnering in
De lijst is verwijderd
Contouren scherp
Het haakje hangt verloren

Het venster op de wereld
heeft driedubbel glas
Het rooster gesloten
De rand afgekit
De sponning verstoff

Ik draag mijn kopkleppen binnenshuis,
zap voortdurend met mijn verrekijker
Mijn lens verkleint de aarde,
vergroot het leed van influencers
die daten op een onbewoond eiland

De Koffers

Ze lopen richting rand
De man met de koffer
Zijn stakige kinderen

De vlakte ligt achter hen
Aan de groene horizon
dreigen halfverborgen stokken

Ze lopen
Laten bloedvlekken achter
Op geschept papier

Ze lopen richting rand
Ze zijn er bijna
Hun aarde is tenslotte plat

Onverschrokken

Zachtjes
Stil en ingetogen
Samen
In vreugde
In blijde pas
Vastbesloten
Overtuigd
Van ons gelijk
Van onze waarheid
Onze weg
Ons leven
Lopen we
Blijmoedig
Onverdroten
Onverschrokken
Onversaagd
Zonder twijfels
Dansend
In een lange rij
Het einde tegemoet

Buitendeuren

De rechterdeur gaat open
naar binnen
De drempel verlaagd
De scharnieren geolied
De mat zegt Welkom

De linkerdeur gaat open
naar buiten
We gaan niet
We durven niet
De drempel is te hoog

Dierengeluiden

Als uilen in olmen zitten
Als de nacht valt
Hoor ik stemmen
weerklinken

Vreemde eenden
bijten in ongezond oud brood
De poes ligt
op de vloerverwarming

Oehoe klinkt niet als uil
Miauw niet als felis domesticus
Kwaak niet als eend

Ik koester de illusie
Alles is waardevol
Maar ook weerloos

Verlatingsangst

Jouw sloopkogel
ramt gaten in mijn hart
Jouw nagels
krassen in ons verleden
Beelden liggen
in scherven aan mijn voeten

De foto's verkleurd
Het stof neergedaald
Deuren gesloten
De sloten vervangen

De morgen breekt aan
De zon komt op
In de verte hoor ik
de echo van jouw stem

Ongearticuleerd

Oorverdovend

Stilte
Niets
Geen woorden

Gedachten
Weg
Blijkbaar

Niemand
Zegt
iets

Geen protest
Geen tegenspraak
Alarm uit

Iedereen
Bang
Voor jouw grote bek

Doodsbang

Little Saint James

Nu jonge rozen bloeien rood
En knoppen langzaam groeien
Verbreekt ook Priapus zijn boeien
De lust tot paren wordt zeer groot

Dus mail je met een goede vriend
Je spoedt je naar zijn eiland
Verwachtingsvol en heel erg blij, want
Je hebt een uitlaatklep verdiend

Daar wachten maagden, schoon en naakt
Onzeker trillend op je staf
Zij zijn piepjong, verdienen straf
Zijn nooit door iemand aangeraakt

Dat is, zo weten we allemaal
Het voorrecht van het kapitaal

Strooigoed

We strooien
Zand in ogen
Zout in wonden
Pepernoten in de hoek

We vangen
Vliegen
Vissen
Bot

We lopen
Te hoop
In zeven sloten
Tegelijk

We breken
Beloften
Gebouwen
Af

Dan bouwen we
Luchtkastelen
Altijd
Iedere dag
Opnieuw

Koperen plaatje

Op het bankje langs het pad
Hangt een plaatje met twee namen
Van mensen die er samen kwamen
Die hier lief hebben gehad

Achter die namen staan getallen
Het zijn data, zo te zien
Ertussen maar een dag of tien
Dat is me laatst opgevallen

Hier zaten vaak twee oude mensen
In de middagzon te dromen
Wachtend wat er nog ging komen
Veel verleden, weinig wensen

Ik maak voor ons, dat beloof ik, schat
Ook zo'n plaatje langs een pad

Goudkoorts*

Ik lig in bed
Praat voor me uit
Zilveren woorden
Bronzen gedachten

Het is een training
Iedere avond
Telkens weer
Altijd zilver

Ik zoek een coach
Om voor goud te gaan
Om te leren
Niets te zeggen

Om te zwijgen

Bij de halte

Ik voel een lichte ergernis
Elke keer als ik de bus mis

Er kom er nog een als ik wacht
Maar dat duurt een minuut of acht

Altijd ziek

Ik heb, zo sprak de hypochonder
in het Latijn pijn in mijn donder

Want ik ben, believe me or not
sinds mijn jeugd al polyglot

Postuum

De dagen schrijden voort
Misschien word ik
postuum nog wel beroemd
Dat lijkt me geweldig

Belediging

Gewoon opdat je het even weet
En van je leven niet vergeet
Zal ik het je nog eens zeggen
Dat een lul ook wel een klootzak heet

Kindertijd

We spraken
over korenbloemen
Samen op het hek

We voeren
naar Engeland
De sleutel gebroken

Van linksom, rechtsom
draaiden onze wielen

We raapten
zakdoeken
In stilte

In Den Haag
woonde Jantje
Bij zijn vader

Nog steeds horen we Annie
Ze lacht
Haar tasje in een plasje
Op de Dam

Los

Vrije vorm
Zonder maat
Zonder ritme
Onberijmd

Opkomend
Ongeremd
Spontaan
Aanwezig

Plotseling
Weer
Weg
Verdwenen

Vrije vorm
Zonder hek
Buiten

Vluchteling

Als jij
voor de vogels vlucht

Als de lucht
donkert

Als jij
zwijgend langsloopt

Zal ik
Moet ik
mijn bretels ophijsen
mijn schoenen veteren
de deur van het slot doen

En

Jou achterna gaan
om de wereld te redden
om jou te omhelzen

Je schrijft

Prozaïsch of poëtisch
Je kunt er niet tussen kiezen
Het verschil is je niet helemaal duidelijk

Maar gelukkig weet je ook niet precies
hoe je het moet spellen

Paedagogiek

Ik heb
geen vingers
in vruchten

Vogels vallen
zonder vleugels

Er kleeft modder
aan de rok
van Vrouwe Justitia

Als burgers sputteren
om brood en spelen

Nr. 28

Op nummer 28 woont een man
Gewoon een man
Een man met een fiets
Een fiets met een bel
En met wielen

Op nummer 27 woont een vrouw
Een oude vrouw
Een vrouw met een goudvis
In een glazen kom
Vol water

Ik loop langs
Ik kijk naar binnen
Bij de man
Bij de vrouw
Bij nummer 26

Maar daar woont niemand meer